

PENEDÈS SOCIALISTA

PUBLICACIÓ DE "CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA" A L'ALT Penedès • ABRIL 76
Nº2 - 10 PTES.

MANIFESTACIÓ PER LES LLIBERTATS POLÍTiques

La manifestació silenciosa del dia 23 de març convocada per l'Assemblea Democràtica de l'Alt Penedès, i el seu resultat satisfactori, posa sobre la taula diferents dades de l'anàlisi polític actual de Vilafranca. A més de demostrar la força que va adquirint l'impuls unitari de l'Assemblea Democràtica, la sensació d'organització i serietat que els vilafranquins pogueren constatar en el transcurs de tot l'acte, ha contribuït a fer avançar la consciència democràtica. Com també, ofereix la seguretat de que el caos al que ens està abocant

l'actual reformisme del govern no conduirà a un buit en el pla local, i que el procés gradual de ruptura democràtica té a Vilafranca una alternativa vàlida d'organització en la que el poble pot posar la seva confiança.

La situació a Vilafranca va aconsellar que l'acte aprofités la relativa tolerància. Aquesta decisió fou qüestionada per alguns sectors, si bé aviat es va veure que, el que calia, era arribar a amplis sectors de base, i aquest objectiu només es podia assolir en un marc para-legal.

Forçar la legalitat (fins al punt que obligà a la Guardia Civil a coaccionar durament als organitzadors) i denunciar la tolerància com a tàctica del continuisme, són dos objectius plenament aconseguits. Els participants, amb la seva disciplina, demostraven saber que s'aplicava un mètode polític que, de cap manera volia dir que en el moment que la restrictiva legalitat vigent no ho permeti, ens veiem obligats a transgredir-la.

En definitiva un nou pas per la democràcia, que els socialistes valorem com a continuació d'una llarga tasca en la que hi estem involucrats, juntament amb les altres organitzacions de l'Assemblea Democràtica de l'Alt Penedès.

QUÈ ÉS C.S.C.?

Dintre dels punts de Convergència Socialista de Catalunya, hi té un lloc predominant l'autogestió que el socialisme considera com un dels seus components essencials. Autogestió és la gestió directa i autònoma de cada una de les unitats components de la societat - pel conjunt d'elements que les constitueixen.

L'autogestió surt del principi de no centralització del poder i del concepte de participació màxima de les classes populars en totes les qüestions socials. Això va lligat a una concepció

L'AUTOGESTIÓ

ció de la democràcia socialista de participació i no com a delegació.

El control social de l'economia es concreta en l'autogestió en les empreses i llocs de producció. Els mateixos obrers decideixen tant les qüestions de producció com les que fan referència a la capitalització i repartició de benificis. Tot això en una nova concepció de les relacions entre tècnics i obrers i en un mercat dins d'un pla general del país. El concepte d'autogestió té una llarga tradició obrera, ja des de Proudhon i Marx. A Catalunya

nya, al juliol del 1936, arrel del "Decret de Col·lectivitzacions i Control de la indústria i el Comerç" de la Generalitat, es va fer la primera experiència real d'autogestió, degut a les circumstàncies d'aquell temps.

A més de l'activitat productiva, l'autogestió s'estén a tots els àmbits de la vida social: associacions culturals, organismes locals, serveis col·lectius, etc. L'autogestió social pretén donar als treballadors la màxima capacitat de decisió sobre les seves pròpies condicions d'existència.

LA REPRESSION CONTINUA: 7 MORTS

Primer va ser Elda (Alicant) on un treballador administratiu resultà mort per arma de foc. La nota oficial deia, com sempre, que havia estat en defensa pròpia i que el mort era un drogadicte.. pocs dies després a Vitoria, eren quatre els treballadors morts per la policia. Quan 5.000 treballadors celebraven de forma pacífica una assemblea a l'interior d'una església per discutir només de qüestions laborals, la policia, sense avisar, va desallotjar-la amb bombes lacrimògenes, de fum i apallissant els obrers. A la sortida, forçada, precipitada, sota els efectes del pànic i l'ofeg del fum i les bombes lacrimògenes, la policia començà a disparar sense discriminació, sense parar-se a mirar cap on apuntaven ni les conseqüències d'aquella autèntica batalla provocada pels únics que tenien armes, els únics que tenien la força. Als pocs moments més d'un centenar de persones estaven a terra abatuts per la policia; la majoria tenien ferida de bala, alguns eren morts o moririen després.

Una vegada més, la policia de Vitoria havia estat la responsable d'unes provocacions, mentre la nota oficial culpava als "professionals de la subversió", i el "demòcrata" Fraga -principal responsable de la policia- justificava, a Alemanya, l'actuació de la força pública. Per contra el mateix Ajuntament de Vitoria (òrgan fidel al règim), manifestava: "Expresar la disconformidad de la Corporación por la acción gubernativa en nuestra ciudad durante los dos últimos meses" i "Manifestar nuestra preocupación por los medios empleados para garantizar el orden público" i en semblants termes la Diputació d'Alava. Mentre, obrers, col·legis professionals, entitats i organitzacions d'arreu expressaven la seva repulsa per l'acció de la policia i es succeïen manifestacions i actes de protesta en el mateix sentit.

Al cap de dos dies un altre treballador moria a Tarragona, quan "queia" des d'un edifici, fugint de la persecució d'un policia. El dilluns següent, a Sasauri (País Basc) una bala de la Guardia Civil traspassava el cap d'un altre jove produint-li la mort.

L'acció de la Policia Armada i Guardia Civil, comptabilitza en pocs dies la xifra de 7 persones mortes (tots treballadors) de forma directa, o com a conseqüència de la situació creada per la violència repetidament usada pels cossos repressius.

De res ens serveix que es tolerin alguns actes públics (no tots), inclús alguna manifestació, o que els diaris parlin dels partits polítics existents amb noms i cognoms, si la repressió continua sent-hi amb pèrdua de vides. Estem contra la violència extremistica, però sobretot contra la violència d'aquells que tenen permís professional precisament la d'evitar aquesta violència.

De res ens serveix que ens parlin de "democràcia", quan la repressió recau sobre els treballadors i les classes populars. Aquesta "democràcia" que s'estan fent a la seva mida els qui havien col·laborat amb la dictadura de Franco sense que ningú hi pogués opinar, que reprimeix brutalment i violentament, que es cobra vides obreres, deu ser la "democràcia a la espanyola" que parla el President Arias. Nosaltres el que volem és DEMOCRÀCIA, una democràcia que la fem entre tots.

● En la manifestació que es va fer a Barcelona el dia 8 de febrer, convocada per l'Assemblea de Catalunya hi participaren unes 60.000 persones. Havia estat denegada pel Govern Civil l'autorització per a manifestar-se i el motiu era el de demanar "Llibertat, Amnistia i l'Estatut d'Autonomia". Aquell dia, entre les nombroses detencions que feu la policia s'hi va comptar la d'una dona de Vilafraanca. El dimarts següent, més d'un centenar de persones es concentraren davant l'ajuntament de la vila per demanar

que l'alcalde actués per a obtenir la llibertat de la detinguda, la qual cosa s'aconsegüí. A l'endemà la vila franquina va ser deixada en llibertat

● A primers de març va fer-se a prop de Madrid, el Consell de Guerra contra nou militars de l'Exèrcit espanyol acusats de pertànyer a la ilegal -Unión Democrática Militar. Les penes a què foren condemnats oscil·len entre els 8 anys de presó a un comandant, fins als quasi tres anys. En el judici, vuit dels acusats es negaren a fer declaració com a

protesta perquè no els havien deixat designar l'advocat de fensor. La UDM és un organisme ilegal que funciona dins l'Exèrcit i que voldria que a Espanya s'instauressin les llibertats democràtiques.

● Els Amics de la ONU de Sant Sadurní s'han adherit a l'Assemblea de Catalunya, fent-se seus els quatre punts que propugna: 1) Amnistia 2) Llibertats democràtiques 3) Estatut d'Autonomia del 1.932 i 4) Coordinació amb les altres forces democràtiques de l'Estat espanyol.

vaga a la construcció

La vaga de la construcció també va arribar a Vilafranca, calculant-se uns 200 els paletes afectats per aquesta situació. Al principi, l'acord de declarar-se en vaga (que, a nivell de Barcelona i altres zones, estava molt discutit i treballat) a Vilafranca va arribar una mica en fred.

Molta gent no estava informada de tots els passos que s'estaven donant a altres llocs i, per això, la reacció inicial fou més aviat forçada.

A mica en mica de què les coses es varen anar aclarint i la gent va ser més conscient del que es volia i per què, l'organització va anar cada vegada millor. S'anomenaven delegats en cada obra, que es trobaven per veure la situació en cada lloc de treball i, des d'allà, es treien representants que anaven a Barcelona, a discutir la situació general.

Veiem clar que una de les coses de què manca al moviment obrer avui dia és un autèntic sindicat de classe treballadora unitari, que lluiti i defensi els interessos dels treballadors, en front del capitalisme.

Creiem que els primers passos que s'han de donar, és l'aconseguint d'una organització veritable entre els treballadors. Per tant, des d'ara, s'han de fer assemblees en cada empresa; s'han de discutir els problemes que ens afecten, com a treballadors, i hem de lluitar per aconseguir els nostres drets. Tan sols, amb aquesta unió i organització entre la classe treballadora ha de possibilitar que, accions com aquesta, tinguin una efectivitat i una ressonància.

Hem de dir, també, que els actes de sabotatge (tallament de grues, i el reventar pneumàtics) han estat fets, sembla, per elements estranys al si del moviment obrer, com a acte de provocació, la qual cosa no afavoreix a la classe obrera que està al marge d'aquests fets.

Pensem que aquestes vagues les hem de valorar, no aïlladament, sinó dins de tots els problemes que actualment estan passant a tot el país. Es només amb aquestes lluites generalitzades, i totes les lluites que es puguin portar a nivell popular, com aconseguirem avançar cada cop més en el camí del trencament democràtic i sindical. És l'única forma d'aconseguir, mercès a les pressions populars, que es comencin a obrir les portes a la participació del poble en les tasques del seu govern.

mestres, balanç d'un conflicte

Vilafranca també es va veure afectada pel moviment reivindicatiu dels mestres de les escoles privades. Als problemes comuns amb tots els assalariats (sous dignes, sindicat propi, etc.) uneixen els propis de la seva professió (una llei d'educació que no volen i en la que no han participat a l'hora de l'elaboració, escoles classistes, etc.).

A Vilafranca l'atur només el va aconseguir una escola, Sant Ramon. El retard en la decisió fou degut a les dificultats en prendre una postura conjunta la majoria d'escoles, quan Montagut ja havia decidit no anar a la vaga. Aquest retard va fer que l'atur fos tan sols d'una tarda, doncs a nivell provincial era l'últim dia que es realitzava.

A alguna escola religiosa la proporció de mestres-religioses era desfavorable als ensenyants, pel què van veure que parar no tindria sentit a no ser que ho fessin el major nombre d'escoles, o al menys, aquelles en què la relació fos menys desfavorable. A Montagut, l'oposició a l'atur fou forta per part d'alguns mestres que oposaven pegues pedagògiques a l'atur, així com la por a les represalies en el cas d'efectuar-se, i es decidí no parar per un marge molt petit.

Els tres punts a destacar d'aquest primer moviment reivindicatiu dels ensenyants, són:

1) Molts ensenyants s'han plantejat el seu paper i s'han adonat que tenen una problemàtica comú a tots els assalariats. Els ensenyants s'han replantejat, també, el tipus d'escola que volen fer i per a qui l'han de fer.

2) Alguns pares s'han mobilitzat per l'escola. No han de ser tan sols els que paguen per a què el seu fill tingui una bona escola, sinó que han d'ajudar a la construcció d'una nova escola, l'escola pública.

3) S'ha aconseguit una mínima coordinació de totes les escoles privades de Vilafranca, que si es consolida, pot arribar a ser molt útil en un futur pròxim.

En definitiva el balanç és positiu, sobretot tenint en compte que és la primera vegada que els ensenyants han discutit conjuntament els seus problemes.

LA SOCIAL-DEMOCRÀCIA A VILAFRANCA

Si bé Pallach diu que ha arribat el moment de clarificar políticament, els socialistes que varem escoltar la seva xerrada al Museu, pensem que bona part del que va dir, estava ben fosc. La seva voluntat de presentar un socialisme agradable per a la majoria dels present, la veguetat en senyalar les seves propostes polítiques i el caire marcadament electoralista del seu programa varen accentuar el caracter social-demòcrata de la seva exposició, malgrat l'equívoca repetició de que estava per la construcció d'un gran partit socialista.

Al nostre entendre, Pallach posà extrema cura en atreure un públic que potser considerava amb mentalitat conservadora, com correspon a una vila encara agrària i comercial. Les seves propostes de socialisme "europeu" (les nacionalitzacions de la Banca, Serveis públics i monopolis) podien ser assumides per la petita burgesia vilatana sense massa engoixa, altre cosa podia ser la municipalització del sòl urbà que va deixar molt inconcreta, assegurant que no es faria mai un pas sense el consentiment del poble. Ens hauria agradat una explicació ben clara del què entenia per "poble". Ni una sola vegada ens parlà del treball polític de base, ni de la participació del Reagrupament en la lluita quotidiana del nostre poble per la democràcia i el socialisme, als barris, a les escoles, les fàbriques... arreu on s'enfronta directament a l'opressió capitalista. Ens donà la impressió que el seu treball era perfectament a nivell de sobre-estructures (Consell de Forces Polítiques, Permanent de l'Assemblea, Consell de l'ensenyament, Campanyes electorals, etc.)

Durant la xerrada dedicà molt poques paraules al Moviment Obrer del que ens digué que a Catalunya no ha via estat mai marxista. Afirmar això, sense més, pot dur a una greu confusió. Calia senyalar l'influència anarco-sindicalista i lerrouxista al nostre Moviment obrer i el gran buit que significà l'influència de

dirigent socialistes que, amb mètode marxista que de cap manera es dogmàtic, haguessin copsat la realitat catalana i encaminat el Moviment obrer en el procés de revolució social i nacional encetat a Catalunya el 1.936. Nosaltres creiem que aquesta manca de coherència ideològica contribuïa decisivament a la gran desfeta del 1.939.

De l'Autogestió només digué que era molt difícil. Valia la pena aclarir per què és difícil en una societat capitalista enemiga del control obrer, amb una estructura publicitària i consumista, sempre a punt d'aniquilar tot intent de responsabilitzar els treballadors en la gestió col·lectiva. Els socialistes de l'Alt Penedès podriem explicar-li les dificultats dels nostres militants que lluiten per l'autogestió social a les Associacions de veïns o per l'autogestió econòmica a les Cooperatives de diferents rams de la producció de la nostra Comarca. El que costa entendre la funció social del benefici, la necessitat d'invertir constantment per enfortir les empreses obreres, d'equilibrar el consum privat amb les necessitats col·lectives, etc. Malgrat aquestes dificultats apliquem ja des d'ara els principis autogestionaris, que són irrenunciables per un socialisme democràtic.

Per sobre de tot i sempre, Pallach ens va parlar d'eleccions; aquestes eren la justificació final de tota acció política. També nosaltres volem elegir lliurement els càrrecs públics. Però pensem que no n'hi ha prou. Les campanyes electorals han d'anar acompanyades d'un treball polític en profunditat. El socialisme aspira a organitzar a tot el poble en la marxa col·lectiva cap una societat més justa i autènticament democràtica, on el vot no pugui ser desvirtuat per diferències econòmiques o d'altre tipus. No podem cridar al poble perquè voti de tant en tant, i després s'en torni a casa; les eleccions també han de crear consciència i organització. En tot cas, pels socialistes anar a les eleccions no serà per a obtenir uns càrrecs públics, sinó per aconseguir un espai més de poder i llibertat per a tots els ciutadans.

SABADELL EN FRONT LA REPRESSIÓ

Les tensions venien ja de lluny: la greu conjuntura econòmica que es fa sentir en una ciutat industrial on hi predominen les classes populars; la lluita del poble contra l'alcalde feixista i el bunker poderós i influent; l'agressió física de guerrillers ultres contra ciutadans a la sortida d'un ple municipal; la vaga de diferents sectors populars: construcció, mestres...

La setmana del 9 al 15 de febrer hi van haver diferents marxades pacífiques de mestres, nens i pares. Una d'elles va ser dissolta per la policia de manera brutal, fent riu a diversos infants.

El dijous 19, es produí una gran manifestació pacífica de repulsa de tot el poble contra la repressió inhumana i brutal de la policia. I els serveis "anti-disturbis" foren molt més contundents. Es a dir, més brutals. Hi hagué molts ferits,

infants i adults, algun en perill de mort. Davant d'aquesta brutal agressió, tot el poble va anar a la vaga general -la primera des del 39- exigint la retirada de la policia i la llibertat dels detinguts. Les assemblees es multiplicaren i el dia 26, 30.000 persones es reuniren en assemblea permanent fins que la llibertat dels detinguts fos un fet. Al cap de set hores els detinguts foren alliberats i aclamats per tot el poble, amb la satisfacció de la victòria, gràcies a la solidaritat i unitat de tots.

La unitat de tots els treballadors en front la repressió; la mobilització de tots davant uns objectius concrets; la decidida i valenta acció del poble de Sabadell... assenyalen un camí en la lluita contra la repressió, per les llibertats, la democràcia i el socialisme. Sabadell ha estat una lliçó.

ASSOCIACIONS DE VEÏNS, ORGANISMES POPULARS

A la Vila tenim aprovades i funcionant, dues Associacions de Veïns: L'Espirall i Sant Julià. Cada cop són més, a la resta del país, les Associacions de Veïns que funcionen i que, cada vegada, van tenint més adeptes.

Les de Vilafranca en concret, tot i que porten poc temps de vida, han aconseguit reunir molta gent del barri i començar a començar, discutir i treballar tota una sèrie de problemes referents al barri; gent, que d'una altra forma, no s'aconseguiria posar d'acord i unir per defensar uns drets que tenim tots. Per tant, tenim que les Associacions de Veïns tenen, des del nostre punt de vista, una missió principal que és la d'aglutinar al voltant d'uns problemes concrets a tota la gent d'un barri, per trencar així l'aïllament individual que imposa una societat com l'actual. Com també, l'acostumar a la gent a veure que els problemes es resolten si s'actua units, despertant així una veritable consciència de persona; una consciència de ser subjecte actiu del funcionament i la marxa del poble, i no simplement un objecte passiu, dirigit i dominat per l'aparell de l'Estat.

Creiem que les Associacions, com a veritables organitzacions populars de base, tenen un gran paper a jugar en endavant, i han de ser el centre de plantejament i decisió dels problemes que afecten a tot el barri i a tot el poble.

És doncs molt important, l'apoiar a les Associacions en marxa, i allà on no n'hi hagin (si hi ha possibilitats) crear-ne de noves; no com a instrument de direcció i manipulació del barri, sinó com a instrument impulsor de la participació de la gent del barri; que dongui camins a tots els veïns per despertar la consciència col·lectiva que, en definitiva, és la que permet tirar endavant en la consecució d'aquesta democràcia i en l'avenç en el camí vers el socialisme, que esperem i treballem per aconseguir.

TREBALLADORS TRANSPORTISTES

La vaga dels transportistes ha estat una de les més importants en els darrers anys, si ho judiquem per la intensitat i extensió que va tenir. La falta de feina, l'augment abusiu de l'impost de circulació, l'hever de pagar el cànon de coincidència, (que en teoria és per finançar la Renfe però que a la pràctica es perd a causa de la burocràcia i la corrupció) i altres reivindicacions, van portar a la vaga.

Dins el sector del transport, però, cal fer distincions. A

aquesta vaga tant s'hi van afegir els grans empresaris (quasi grans monopolistes) com els petits transportistes que, amb el seu camió (o dos o tres) com a eina de treball es guanyen la vida competint en inferioritat de condicions, amb els grans empresaris. Per aquesta raó no es pot judicar de la mateixa manera el gran empresari que explota els seus treballadors, com el treballador per compte pròpia que rep amb més força la implacable càrrega fiscal i les conseqüències directes de la falta de feina.

Al petit transportista cal considerar-lo com un treballador més -com els petits botiguers, o els petits industrials fusters, lampistes o d'altres oficis semblants- ja que de fet són explotats, de forma directa o indirecta, pels grans empresaris o per l'Administració que està al servei d'aquests. De tota manera dependrà de la postura que adoptin els mateixos petits transportistes en relació a la classe treballadora: o s'identifiquen amb les aspiracions i conquestes d'aquesta classe treballadora (de la qual formen part) o quedaran com elements que recolzen a la burgesia capitalista.

Aquest darrer cas pot semblar impossible per ser contradictori (sembla que no pugui ser que un treballador per compte pròpia es posi al costat dels qui l'exploten), però cal recordar, per posar un exemple palpable, que precisament la vaga dels transportistes va ser un element decisiu en la caiguda del President Allende i la implantació de l'actual feixisme a Xile. Amb aquesta base doncs, cal que aquest treballador, que és el petit transportista, vagi prenent consciència de la seva identitat totalment la causa dels treballadors, amb la causa de les classes populars.

SAHARA, UN POBLE VOL LA LLIBERTAT

La campanya que es va portar a Vilafranca per a recollir roba, medicaments i menjar pel poble del Sàhara, la van promoure diverses entitats locals amb la finalitat d'ajudar a una gent en condicions denigrants de misèria. La situació del poble saharauí no és, però, fruit d'una catàstrofe com la de Guatemala, ni el sentit real de l'ajuda és únicament de caràcter humanitari.

A més d'una ajuda humanitària, hi juguen en el cas del Sàhara uns adveniments polític-imperialistes que no podem oblidar. Al Sàhara no han estat uns fets impravissibles els que han portat a una situació desesperada de pobresa, sinó que ha estat ocasionat per una maniobra política de la què, de moment, els que n'han rebut les conseqüències són els habitants de la zona.

El Govern espanyol després d'anys de colonització al Sàhara, no ha acomplert les promeses fetes, segons les quals fóra el mateix poble saharauí el qui decidiria el seu futur, negant-los el dret a l'autodeterminació. Al darrera d'això, l'afany expansionista del monarca marroquí Hassan, de Mauritània, i la velada intervenció de l'imperialisme dels Estats Units, favorables a aquesta integració del Sàhara al Marroc per aconseguir el control dels fabulosos jaciments de fosfats que conté el territori. El Govern espanyol ha demostrat, una vegada més, la seva dependència dels EEUU, doblegant-se davant els interessos de l'imperialisme ianquí fins al punt de no ser fidel als compromisos de la ONU.

El final de la presència espanyola al Sàhara no podia ser més trist, de forma més traidora pel poble saharauí, i aquesta postura ha provocat lògiques tensions dins el mateix Exèrcit (recordi's que el coronel Rodríguez de Viguri va ser substituït per fer declaracions en contra de la forma com s'havia portat la descolonització) amb amplis sectors contraris a la política del Govern (és quasi segur que molts militars procedents del Sàhara estan a la ilegal Unión Militar Democrática). Inclús el mateix Govern és culpable d'haver fet fer el ridícul davant el poble espanyol la figura de Juan Carlos, amb aquella visita que efectuà a Aaiun en els darrers dies de Franco.

Com a conseqüència d'aquesta entrega del Sàhara al Marroc i Mauritània, el poble saharauí ha hagut d'abandonar les ciutats i endinsar-se al desert per evitar ser víctimes de les tortures i assassinats massius que els ocupants marroquís han implantat com a única llei. D'aquí la tràgica situació dels saharauis; d'aquí les pèssimes condicions en que viuen (malalties, falta d'aliments, de roba, de sostre on passar la nit) als camps de refugiats de l'Algèria socialista.

Contra aquesta agressió a la seva llibertat el poble del Sàhara ha format el Front Polisari, i està lluitant per la seva independència. Una lluita que no es pot fer de cap manera més que amb les armes, en legítima defensa de l'atac que són víctimes, per arribar a obtenir el dret a decidir el seu futur.

UNIÓ DE PAGESOS, TAMBÉ A L'ALT PENEDES

El camp, els pagesos, es troben en una situació semblant a la dels treballadors de les fàbriques: no tenen un sindicat útil i eficaç per plantejar les seves reivindicacions. De la mateixa forma que a nivell obrer s'ha necessitat la creació de sindicats paral·lels amb l'oficial, els pagesos s'estan fent el seu sindicat que de moment és la "Unió de Pagesos". Hem demanat a un pagès de l'Alt Penedès, membre de "Convergència Socialista de Catalunya" i que participa a la "Unió de pagesos" que ens expliqués què era la "Unió de Pagesos". Aquesta és la seva resposta:

"La Unió de Pagesos nasqué de la necessitat de la pagesia de crear una organització capaç de defensar els seus interessos econòmics i socials.

"A la Unió de Pagesos ens trobem les capes socials del camp català (pagesos i ramaders petits i mitjans, arrendataris, parciers i or-

nalers) que cultivem directament la terra. - Per això la U.P. pretén consolidar-se com una organització unitària de caràcter sindical i regida democràticament.

"Centrem la defensa actual del nostre treball en aconseguir progressivament el control de la comercialització dels nostres productes - per imposar uns preus que retribueixin dignament la nostra feina i alhora abarateixin els aliments per als treballadors de la ciutat.

"Estem per una reforma agrària que reestructuri no sols la terra, sinó també els canals de comercialització i transformació dels productes agrícoles, els equipaments, etc.

"Reivindiquem també les condicions socials, culturals i sanitàries que facin dels nostres pobles i viles llocs habitables, equiparables al nivell que pugui obtenir-se als altres sectors de la producció. En definitiva, treballem per aconseguir que el control econòmic i polític del camp estigui en mans dels propis pagesos".